

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 10. maja.

—e. V dunajskih časopisih se čita, da bode deželni zbor kranjski kmalu razpuščen. S tem bi narodna stranka na Kranjskem dospela do zadnje etape večletnega borenja.

V novič bode na volišče poklicana in prijateljcem kakor nasprotnikom je že sedaj znano, kako bode izpala ta volilna borba, ker je vsakemu jasno, da na Kranjskem le še jedna stranka obstoji, in to je narodna stranka.

Druge stranke ni več in privrženci družega mišljenja nego je naše le zlorabijo besedo stranka, če se tako imenujejo, ker njih pičlo število je le dokaz, da reprezentujejo frakcijo teoretikov, ki so se čem bolj tem dalje oddaljili od javnega mišljenja in od čuvstva kranjskega ljudstva, kojega želj neso nikoli razumeli.

Ta frakcija reprezentuje dandanes, kakor je bilo to že rečeno, tolpo generalov brez armade in obstoji iz ljudij, polnih sebičnega prevzetja, in se naslanja na ono tako izvrstno stigmatovano fakcijsko opozicijo, za katero pa v nobenem kraju velike Avstrije ni menj tal, kakor na Kranjskem.

Iz teh notranjih vzrokov bode nova volitev v deželni zbor kranjski le tako izpala, kakor mora po naravi in želji kranjskega ljudstva.

K temu pride še kot vnani uzrok, da bo volitev prosta in da se volilcem ne bode treba bati onega pritiska, ki je vladal pri zadnjih volitvah v deželni zbor tako — neokusno, da ne rabimo druge besede.

S to nedvomljivo zmago bode narodna stranka vse vodstvo javnega življenja na Kranjskem dobila v roke in sme potem tudi ponosna biti, da si je s pripomočjo kranjskega ljudstva priborila goreče željeni cilj večletnega hudega borenja in mučnega potrpljenja.

In sedaj, ko že na zadnji stopnici stojimo, da stopimo v svojo hišo kot gospodarji, smemo vprašati: smo li dosegli to spolnili vse svoje naloge, katere nam je spolniti nasproti svojemu narodu?

Teško je bilo priboriti si to stališče, trudapolno bode pa, da si ga ohranimo. Ohranili si bomo to mesto le s tem, da v vseh strokah javnega življenja zares dobro stvarimo in ljudstvu podajemo ter javno blagostanje po svojih močeh pospešujemo.

Prva skrb nam bode tedaj, da mislimo na ljudstvo in njegove potrebe. V tem bode ljudstvo spoznalo, da se je narodna stranka z vso resnobo poprijela naloge, da dejansko skrbi za povečanje njegovega blagostanja. Toda ne samo resni, temveč tudi složni moramo pričeti to delo. Druge častilakomnosti ne sme biti mej nami, nego ona, da je vse, kar storimo, najkoristnejše in najbolje za ljudstvo.

Naših sedanjih nasprotnikov ne bomo nikoli prepričali, da hočemo zares kaj dobrega ukreniti ali da smo celo za kaj takega zmožni. Kaj ti o nas mislijo in govoré, to nas ne bode motilo. Pač pa je veliko še taci, ki se le na onega naslanjajo, ki z močno roko za občno korist dela. Tistim nasproti je treba umno in taktčno postopati in velik političen pregrešek bi bil, da bi jih od sebe pahnili, ker neso precej od začetka imeli našega mišljenja, marveč treba bode prepričati jih in z njimi pomnožiti našo stranko.

Nikoli pa ne pozabimo, da od takrat naprej ne bomo več v ofenzivi, ampak v defenzivi, in da se bomo morali vsega tega ogibati, kar bi dalo nasprotnikom zoper nas meč v roke. S takim umnim, previdnim in političnim postopanjem bomo si gotovo to mesto prihranili, za katero smo se tako hudo borili in toliko žrtvovali.

Sicer ni danes več časa in tudi ne prostora, da bi vse potrebščine kranjske dežele naveli, za

katere bi po našem mnenju novi deželni zbor imel skrbeti, pa vendar hočemo omeniti nekatere, ki se nam jako važne dozdevajo.

Tu je v prvi vrsti pogozdenje k Kranjskeji pripadajočega dela Krasa, one velike puščave, ki je sramoten spomenik za one, ki so imeli priliko spremeniti ga v produktiven svet.

Potem mislimo, da bi reguliranje Save jako potrebno bilo, ter povišalo dohodke naše dežele.

Naše trgovinstvo in naša obrtnija trpita pod visokim tarifom južne železnice. Državne železnice so tarife že ponizale; deželni zbor bi tu imel lepo nalogo, tudi na južno železnico uplivati, da bi tarifne cene v prospeh našega obrtništva in trgovinstva znižala.

Še dandanes nemamo obrtnijske šole na Kranjskem in sicer zaradi tega ne, ker sedanji deželni zbor slovenske take šole ni hotel ustanoviti, in ker nemške na Kranjskem ni bilo mogoče.

Za Dolenjsko je neobhodno potrebna vino- in sadjerejska šola.

Hočemo li o dolenjskeji železnici govoriti in jednako o loški?

Dozdeva se nam nepotrebno po tem, kar se je o tem že govorilo.

Tudi preskrbovalnice za slepe nema še Kranjska, čeravno že obstoji neka zaklada v ta namen, katere je, kakor slišimo, zakopana mej prašnimi akti.

V tej zadevi hočemo še marsikatero reči o svojem času.

Največa naloga v letošnjem letu se nam pa dozdeva ta, da bode kranjski deželni zbor našega cesarja in očeta na Kranjskem pozdravil, na šeststoletno udanost in zvestobo Kranjcev kazal in preljubljenega cara prepričal, da so današnji Kranjci vredni potomci onih, ki so na tolikih bojiščih kri in življenje žrtvovali za dinastijo Habsburško, za jedi-

LISTEK.

Stotnikova hči.

(Roman A. S. Puškina, poslovenil —r.)

(Dalje.)

XII. poglavje.

Sirota.

In obrnil se je k Švabrinu ter velel dati meni potni list za vse kraje in trdnjave, ki so pod njegovo oblastjo. Švabrin, popolnem uničen, stal je, kakor bi bil okamenel. Pugačev podal se je ogle-dovat trdnjavo. Švabrin ga je spremil, jaz sem pa ostal z izgovorom, da se moram pripraviti na pot.

Tekel sem v Marijino sobo. Duri so bile zaprte. Potrkal sem. „Kdo je?“ vprašala je Palaška. Imenoval sem svoje ime. Mili glas Marije Ivanovne se je zaslišal izza duri: „Počakajte, Peter Andrejič. Jaz se preoblačim. Pojdite k Akulini Pamfilovni: koj pridem tja.“

Ubogal sem jo in šel v hišo očeta Gerasima. On in njegova žena pritekla sta mi nasproti. Saveljič je njima že prej dopovedal, kaj se je zgodilo.

— Na zdravje, Peter Andrejič, rekla je po-

pinja. Zopet je vas Bog semkaj pripeljal. Kako se vam godi? Mi smo na vas vsak dan mislili. Oh, koliko je pretrpela Marija Ivanovna zdaj, ko vas ni bilo, moja golobičica!... No povejte gospod, kako je, da vas ni umoril? Dobro, pa hvaležni moramo biti zlodeju za to.

— Zadosti je, starka, pretrgal jej je oče Gerasim besedo. Ne izblekni vsega, kar ti na jezik pride. Ni rešitve, če se veliko govori. Gospod, Peter Andrejič! pojdite notri. Dolgo vas že nismo videli.

Popinja me je pogostila, s čimer je mogla, in mej tem je brez prenehanja govorila. Povedala mi je, kako jih je Švabrin prisilil, da so mu izročili Marijo Ivanovno, kako se je Marija Ivanovna jokala in se ni hotela ločiti od njih; kako da je občevala z njo vsak dan po posredovanji Palaške (pogumne in prebrisane deklice, ki je celo narednika prisilila plesati, kakor mu je godla); kako je ona svetovala Mariji Ivanovni pisati meni pismo, in drugo. Jaz sem jej pa ob kratkem dopovedal, kaj sem doživel. Pop in njegova soproga sta se prekrizala, ko sta slišala, da Pugačev ve za njiju goljufijo. Z nama je božja pomoč! rekla je Akulina Pamfilovna. Bog je dal, da je šel oblak mimo naju. Aj, Aleksej Ivanič, ti si pa res dobra gos! Vrata so se odprla, in prišla

je v sobo Marija Ivanovna, lahki smeh pokrival je njen blede obraz. Slekla je kmetsko obleko in bila je oblečena kakor poprej, priprosto in lepo.

Prijel sem jo za roko in dolgo nesem mogel spregovoriti niti besedice. Oba sva molčala. Gospodar in gospodinja sta vedela, da bi bila rada sama, in šla sta ven. Ostala sva sama. Vse je bilo pozabljeno. Govorila sva, in nesva se mogla dovolj nagovoriti. Marija Ivanovna povedala mi je vse, kar se je zgodilo z njo, od kar je vzeta trdnjava; popisala mi je strašne muke, katere jej je napravljaj gnusni Švabrin. Spominjevala sva se prejšnjega srečnega časa... Oba sva plakala... Nazadnje sem jej jaz začel razkladati svoje nasvete. Ostati v trdnjavi, ki je v oblasti Pugačeva, katerej zapoveduje Švabrin, ni mogla. Na Orenburg, ki je trpel vse nadloge obleganja, tudi ni bilo misliti. Ona ni imela na svetu nobenega svojega človeka. Predložil sem jej potovati k mojim starišem. Z začetka je omahovala, bala se je, da jo oče ne bo mogel trpeti. Pomiril sem jo. Vedel sem, da bo oče smatral za srečo in dolžnost sprejeti v hišo hčer zaslužnega vojaka, ki je pal za domovino. Mla Marija Ivanovna! rekel sem je naposled: Jaz vas štejem že za svojo ženo. Čudni dogodki so naju nerazvez-

nost Avstrije, in da so še vedno pripravljeni to carju in državi dejansko dokazati.

Govor poslanca Obreze

v državnem zboru v dan 5. maja t. l.

Visoka zbornica! Žalibog da se ne da zankati, da mesto Tržaško, naše največje, skoro bi dejal jedino trgovišče ob Adriji, glede svojega blagostanja in trgovine nekako zastaja, če že direktno ne nazaduje; in ob času, ko vse nspreduje, pomeni zastanek toliko, kakor nazadek. Uzrok tej žalostni prikazni je na jednej strani napačna, že več desetletij trajajoča trgovinska politika, na drugej strani pa to, da je bila vsaka železnica, ki se je zadnje čase zidala v južnej Evropi, v škodo Trstu in ob njegovih stroških v prid tekmecon tržaškega mesta, tako na pr. Benetkam, katerim je donesla večina sedaj dodelanih železnic velike koristi. S pomočjo Brennerske železnice postale so Benetke ne samo za južno in srednjo Nemčijo, nego tudi za Tirole in Solnograd najbližje mersko pristanišče, ravno tako s Pusterthalsko železnico za jeden del Koroške, in z železnico Rosenheim-Plzen Eger takisto za važni del Česke. Z nazadnje odprto progo Ponteba-Videm nastale so za Benetke še mnogo večje koristi. Vsled Gotthardske železnice postala je proga Benetke-Curich za celih 345 kilometrov krajša, dočim se je proga Trst Curich skrajšala samo za 257 km. Da, celo Arlberška železnica škoduje tržaškim trgovinskim interesom, kakor je preračunal g. Büchele v Trstu. Kakor so postale Benetke za severozapadni in zapadni del Evrope tekmecon Tržaškega mesta, takisto Reka za severovzhodni in vzhodni del Evrope, in po skrbnosti njene vlade je Reka tako napredovala, da nastajajo iz tega resne nevarnosti za Tržaško mesto.

Znižanje železničnega tarifa za Reko in pa ugrade, ki jih daje ogrska vlada onim ladijam iz Angleške, ki pristajajo v Reki, so storile, da se vse surovo železo iz Anglije ne uvaža več skozi Trst, nego samo skozi Reko. Jednako je z izvozom žita in moke, in ta izvoz skozi Reko velikansko napreduje, dočim v Trstu jako zaostaja. Domoljubno moje čuvstvo navdaja žalost, ako pomislim, kako inostrani tekmecon Trst porivajo v kot in ga spravljajo ob njegovo visoko stališče, ki ga je imel v tej zadevi pred leti. Že kmalu, ko se je južna železnica prodala družbi, se je izpoznalo, da treba Trst še z drugo železnico zvezati z zad ležečimi deželami in, ko je že ves svet soglasil v tem, nastali so žalibog mej interesi luti boji o vprašanji, v kateri smeri naj se zidajo železnice.

Jedni so zagovarjali progo „Predil“, drugi so hoteli, da se ima železnica izpeljati čez Loko. Dvanajst let je trajal ta nesrečni boj, kateri je tudi nekaj pripomogel k temu, da se ni zidala ni prva ni druga proga in — Trst ostal je brez železnice.

Ijivo združili: nič na svetu naju ne more razločiti. Marija Ivanovna me je prosto poslušala, brez ponarejene treznosti, brez olepšanih odgovorov. Ona je čutila, da je naju zjediniła osoda. Pa ponovila je, da drugače ne bo moja žena, kakar z dovoljenjem mojih starišev. Jaz jej nesem ugovarjal. Poljubila sva se goreče in iskreno, in tako bilo je vse rešeno.

Čez pol ure prinesel je narednik potni list, podpisan s ččkami Pugačeva, in povabil mene k njemu v njegovem imenu. Našel sem ga pripravljene na pot. Ne morem objasniti, kaj sem čutil, ko sem se ločil od tega strašnega človeka, izmečka, vraga za vse, razen za me. Zakaj bi ne povedal resnice? Ta trenutek občutil sem silno sočuvstvo k njemu. Rad bi ga bil iztrgal iz srede zlodejev, katerim je zapovedoval, in rešil njegovo glavo, dokler je še čas. Švabrin in narod, ki se je zbiral okrog njega, sta me ovirala povedati mu vse, kar je čutilo moje srce.

Ločila sva se po prijateljski. Pugačev, ko je zagledal mej ljudmi Akulino Pamfilovno, požugal jej je s prstom, in jej pomenljivo pomežikal z očmi; potem se je pa usel na voz in velel voziti v Brdo; ko so se premaknili konji, se je še jedenkrat obrnil z voza in zaklical: „Z Bogom, vaše blagorodje!

Tu se ne da reči: Duobus litigantibus tertius gaudet, nego: tertius flet.

Ako se neče Trst popolnem ugonobiti, treba nujno hitre pomoči, in torej pozdravljam z veseljem vsak korak, ki ga stori vlada v tem zmislu in tak korak, dasiravno majhen, je gradba omenjene železnice Trst-Herpelje. Ne oziraje se na to, da bode ona Trst deželam za 14 kilometrov približala, se bode ž njo Trst neposredno zvezal s prvim vojnim pristaniščem monarhije. Prid, katerega bo imela s tem dežela Istra, je tako očividni in ga je gospod poročevalec že tako obširno razložil, da si pač lahko prihranim trud, ga še jedenpot ponavljati. Pa ne samo za Istro bodo nastale jako velike koristi, gospoda moja, ampak tudi za Kranjsko, južno Štajersko in jeden del Koroške, iz katerih krajev se iz važa mnogo lesa v Trst.

Ker je proga Divača-Trst za 14 kilometrov krajša nego proga Nabrežina-Trst, in ker se južnej železnici zljubi ineti tako visoke tarife, zato bode vlada, sprejemši promet na tej progii v lastno reziyo, voznino po tej progii lahko znižala znabiti za 3 do 4 krajcarje od metričnega stota. Ako se pa pomisli, da velja n. pr. živ les jedva goldinar za metrični stot, tedaj napravi za 3 do 4 krajcarje pri metričnem centu znižana voznina razloček 3 do 4 odstotkov kapitalne vrednosti blaga; in, gospoda moja, tisti, ki so trgovci, bodo razumeli, kaj se pravi 3 do 4 odstotke od kapitalne vrednosti; to pač omogoči kako kupčijo ali pa jo zabrani. Razen lesa pa je še mnogo cenenege blaga, katero ne prenese visokih vozninskih tarifov, n. pr. zidarska opeka in led. Pri ledu, gospoda moja, je razloček 4 krajcarjev jednak 25 do 30 odstotkom kapitala.

Res, da se lahko ugovarja: ako bi se južnej železnici, namesto da se 3.200.000 gld. zaziđa, dale obresti od teh, vsako leto 160.000 gld., znabiti da bi bila potem južna železnica pripravljena v tem zmislu zmanjšati svoje tarife. Na prvi pogled ima ta argument nekaj za se; ahi treba je pri tem pomisliti, da dobi država, če zida železnico in porabi teh 160.000 gld., namesto da jih daje južnej železnici, vsako leto za obrestovanje stavbenega kapitala, s tem dvojni prid. Prvič je dognana znižana voznina, in drugič ostane potem železnica državi v lasti.

Konečno pa treba, gospoda moja, tudi še pomisliti, da bo proga Divača-Trst gotovo dajala čiste dobičke. Jaz za svojo osebo sem prepričan, da bode imela država od te proge posredno in neposredno gotovo 160.000 gld. čistega prihodka. Ako pa se to zgodi, potem ima država železnico zastonj, in sicer železnico, ki ima namen nekega dne Rudolfovo železnico spraviti v dotiko z morjem.

Takih razlogov, ki govoré za to železnico, bi lahko še mnogo navel, ampak nečem dlje kratiti časa visokej zbornici, posebno, ko se ni noben govornik upisal za contra. Končujem torej s prošnjo, da se

morda se vidimo še kedaj.“ In res videla sva se še jedenkrat — pa v kakšnih okoliščinah.

Pugačev se je odpeljal. Dolgo sem gledal po belej stepi, po kateri so vlekli konji njegov voz. Narod se je razšel. Švabrin se je skril. Vrnil sem se v popovo hišo. Vse je bilo pripravljeno za odhod. Vse najine stvari bile so naložene na star poveljnikov potni voz. Vozniki so na mah zapregli konje. Marija Ivanovna se je hotela pred odhodom posloviti še od grobov svojih starišev, ki so bili pokopani za cerkvijo. Hotel sem jo spremiti, pa prosila me je, da naj jo pustim samo. Čez nekaj minut se je vrnila, solze so jo polivale. Vse je bilo gotovo. Oče Gerasim in njegova žena prišla sta na stopnice. Usedli smo se na voz: Marija Ivanovna, Palaška in jaz. Saveljič se je usel na kozla. „Z Bogom, Marija Ivanovna moja golobičica! z Bogom Peter Andrejič, naš lepi sokol!“ rekla je dobra popinja. „Srečen pot, Bog daj vama obema srečo!“ Odpeljali smo se. Pri oknu poveljnikove hiše zagledal sem stati Švabrina. Na njegovem lici videla se je jeza. Jaz se nesem hotel maščevati nad uničenim sovražnikom, obrnil sem se v drugo stran. Nazadnje smo se odpeljali skozi trdnjavine vrata, in za zmirom zapustili Belogorsko trdnjavo. (Dalje prib.)

preide v specialno debato. (Dobro! dobro! na desni.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. maja.

Državna zbornica poslancev imela je v torek svoje zadnje seje ter se bode prenehala do jeseni, mej tem časom pa se snidejo deželni zbori. — Gosposka zbornica imela bode še dve, k večjemu tri seje, da dovrši nakupičeno delo. — Predsednik dr. Smolka poslovil se je koncem seje prisrčno od poslancev, ki se bodo pri prihodnjem zasedanju zbrali že v novej palači. — Danes ima dr. Smolka avdienco pri cesarji, da mu poroča o delovanji zbornice mej prešlim zasedanjem.

Česky klub imel je v torek zvečer svoj poslovljni banket, kojega se je udeležil tudi minister dr. Pražak. Dr. Rieger napije najprej cesarju. Baron Pražak je toastiral na jednost „českega kluba“, v kateri je najsigurnejše jamstvo za uspešno delovanje na političnem polji. Dr. Trojan napil je vzajemnemu postopanju vseh Čehov v Českej, Moravskij in Šleziji. — Pri dr. Tonerji, ki je po sklepu českega kluba glasoval za šolsko novelo in, po nekaterih volilcih siljen, da položi mandat, tega do volitev v delegacije ni storil, oddali so v slovo in zahvalo vsi členi obeh osrednjih klubov svoje karte.

Fakcijsko dunajsko „društvo meščanov“, ki je bilo sklicalo tudi oni famozni shod v „kur-salonu“, ki je storil tako žalosten konec, poslalo je bilo v torek iz sebe deputacijo do Chlumeckega in Suessa. Na ogovor predsednika meščanskega društva odgovoril je prvi, da bode imela levica še mnogo bojev izvojevati.

V českih krogih v Pragi se pripoveduje, da se je deželnemu namestniku baronu Krausu že oficijelno naznanil razpust českega deželnega zbora. Patent o razpustu je baje že zgotovljen in se ima v kratkem priobiti. Pri namestništvu delajo se že priprave za bodoče volitve.

Bar hrvatski, grof Pejačević, storil bode v kratkem zadnji poskus, pregovoriti ogrskega finančnega ministra, da se odloči v vprašanji davčne reforme in pa zagrebškega mestnega posojila do koncesij nasproti Hrvatim. Ako ostane tudi ta zadnji korak neuspešen, potem je kriza neizbežljiva.

Vnanje države.

Ker Črnagora pri svojih direktnih obravnavanjih z Visoko Porto gledé konečnega urejenja mej ni dosegla nobenega rezultata, obrnila se je zopet do vlastij s prošnjo, da bi naj one kar hitro mogoče zopet zbrale evropski komisijon za konečno določitev mej. — Vladni list „Glas Črnogorca“ se roga poročilom dunajskih in ogrskih listov, da je Črnagora sklenila zidati v Grabovu, Nikšići in Dugi trdnjave „proti Avstriji“. Kje da jemlje Črnogorci zato potrebni denar, pravijo rečeni slavožeri, ni treba dalje razlagati (češ: iz Rusije). „Vse te vesti — pravi „Glas Črnogorca“ — so same izmišljotine; smejati smo se morali mi v Črnigori, ko smo prvokrat čitali o „črnogorskih trdnjavah“. V Črnigori ne misli nobeden na zidanje trdnjav; kar nam je graditi, so prevozne ceste, pa ne s strateškim, nego z gospodarstvenim smotrom. Tako se bo kmalu začela delati po že storjenem obrisu nova cesta iz Nikšića v Podgorico. Trdnjav pa Črnagora ne potrebuje. Najboljša trdnjava za nas je junaštvo naših vojnikov. Turčija postavila je bila celo vrsto trdnjav ob črnogorskej meji, a vsa ta zatrjevanja pala so pred jedino trdnjavo črnogorsko: hrabrostjo in pouzdanjem naše vojske. . . Z vso pravico, pravi rečeni list konečno, bi lahko mi vprašali, zakaj da stavi Avstrija ob našej meji trdnjave, kar se ne da zankati; a mi ne stavimo tega vprašanja.“

Kakor se zatruje, podal se je ruski veliki knez Konstantin takoj po svojem prihodu v Galičino k carju. Nečak in strije sta torej popolnem sprijaznena. Pričakuje se, da se bode veliki knez Konstantin zopet udeležil vladnih opravil; mogoče da pride na mesto velikega kneza Mihaela na čelo državne mu sovetu. — Katkov odšel je v ponedeljek po daljšem bivanji iz Petrograda; domneva se, da je sodeloval pri redakciji manifesta ob kronanji. Ministri carske hiše, grof Voroncov-Daškovi, in prezident komisijona za kronanje, pl. Richter, odpotovala sta ob jednom v Moskvo. — Grof Pahlen, člen državnega sovetu, imenovan bode, kakor poroča „Sct. Petersburger Ztg.“, načelnikom židovskega odseka.

V torek je v Italijanski kamori poslanec Fortis od skrajne levice, interpelujoč vlado o notranji politiki, napadal vlado zaradi njenega zadržanja pri irredentovskem gibanji. „Italija — dejal je Fortis — vzprejela je Oberdanka mej mučence;

sovražstvo proti Avstriji je zopet vzplamtelo — in kaj stori vlada? Ona je udušila naravni izvor narodnih čutov; še več: ona je tajila značaj nemirov. Njena politika je bila politika bojazljivosti (Ugovor po kamori) in ponižanja. Danes ni dovoljeno izpregovoriti imeni Trst in Trident; zasramujejo se narodnostni čuti, da se zadobi zahvalnost držav, katerim Italija ne bode mogla nikdar zaupati. Vlada se obnaša tako, da se mora reči: ali ne zna s svobodo vladati, ali pa se svoboda ne strinja s sedanjimi napravami. (Predsednik prekine govornika.) Pa vendar raji prvo verjamem. Vlada naj se čuva, kajti ni mir in zadovoljnost, kar seje. — Depretisov odgovor na ta napad ni še znan.

Dopisi.

Iz Trebnjega 8. maja (Bralno društvo v Trebnjem). Društvo je novo rojeno, a vendar tako krepko, da je obstanek njegov ne samo zagotovljen, ampak sme se reči, da ima lepo prihodnost, in da bode uplivalo na vsestransko oliko okolice Trebanjske, katera je že itak, kar narodnost zadeva, popolnem naša. Jediní smo; v celem okraji ne najde se nikogar, ki ne bi bil ponosen reči: jaz sem Slovenec, in naj boljši dokaz tega je, da se je v Trebnjem v 8 dneh naše bralno društvo osnovilo, in da že zdaj šteje 40 udov. Vsa okolica je ali bode pristopila k društvu, zlasti se nadjamo, da bodo tudi priprosti kmetski udje močna podpora našega društva, kajti tudi priprosto ljudstvo se sedaj že bolj zanima za časnike in drugo berilo.

Dne 3. t. m. je mlado bral. društvo osnovalo veselico otvorenja in veselje je bilo videti, kako so naši domačini v mnogobrojnem številu se veselice udeležili. Okolica Trebanjska bila je res lepo zastopana, a naj bolj zveselilo nas je pa število udov bralnega društva Žužemberškega, katero je z izvrstnim petjem in bratovsko ljubeznijo nas počastilo. Železnice nemamo mi Dolenjci, rekel je jeden članov br. društ. Žužemberškega, a pobratimija naša, naše obljube drug drugega pri vsaki priložnosti obiskati izgledila bo pet od Žužemberka do Trebnjega tako, da nam bode to železnico nadomestovalo, katero že tako dolgo zaman pričakujemo. Slava Vam bratje od Krke!

Veselica v Trebnjem bila je jako živahna; udeležili so se tiste ne samo udi društva, temuč tudi mnogo gostov iz Mirne, Velikeloke, Čateža, od katerih so skoraj vsi k društvu kot udje pristopili. Začela se je veselica popoldne ob 4. uri pri gosp. E. Tomšič-u na kegljišči, kateri je tudi blagovoljno prepustil lepo prostorno sobo, smemo jo dvorauo imenovati, in sicer to brezplačno tudi za naprej društvu na korist; tukaj se je občinstvo zabavalo do 8. ure, med tem so dobajali gostje iz Žužemberka in drugod, ki so bili vsi z navdušenimi živoin slava klici sprejeti. Po 8. uri zbrali smo se v društveni dvorani, katera je bila za ta dan premajhna. Domači pevci zapoje pesni: „Zvezna“ od Nedvčda in „Mladini“ od Hajdriha. Potem je predsednik gospod dr. Ludovik Vašič nazdravil navzočne v kratkem a jedrnatem govoru, in svoj govor končal z nazdravom našemu svetlemu cesarju, na kar so navdušeni trikratni živio-klici po dvorani zadoneli in pevci so zapeli Himno, katero je vse občinstvo stojé poslušalo. Zapeli so potem pevci še: „Mojemu narodu“, „Danes tukaj jutri tam“ in „Moj dom“, po katerem zboru se je začelo srečkanje; kajti radodarnost prečestitih družabnikov je pripomogla, da je srečkanje v korist mladega društva precejšnjo svoto doneslo, dobitke namreč darovali so udje. Konečno se je plesalo in pelo do belega dne in naši ljubi gostje odhajali so, ko se je že nebo začelo na jutru zlatiti. Vsem dragim pobratimom kličemo: Na srečno svidenje na bregovih zelene Krke!

Iz Sodražice 8. maja. [Izv. dop.] Zopet je mahnila nemila smrt, ki ne prizanaša niti mlademu niti staremu, s svojo smrtno koso zadela je ob nit še mladega življenja: — gospod Franjo Šega, absolviran gimnazijec, posestnikov in trgovcev sin je v 5. dan tega meseca po dolgotrajni bolezni večkrat previden s sv. zakramenti za umirajoče končal tek svojega pozemskega življenja. Bil je ranjki nadarjen mladenič, kar se že iz tega vidi, da je že pred svojim osemnajstim letom dovršil gimnazijske študije.

Da ni še bolj bogato razvijal svojih duševnih močij, v tem ga je, žali Bog, zadrževala bolehnost, ker zdravja menda nikdar ni popolnoma poznal. Bolehal je na pljučah in večkrat je moral šolo za kak mesec pustiti, zlasti pa ga je lausko leto enkrat hudo prijel; pa dovršil je vendar 8 razred v Ljubljani in potem prišel domu na počitnice. Koj v začetku je malo okrevail, na zimo pa je postal slab, dokler ga ni položila bolezen kmalu po novem letu na posteljo, s katere se ni — več vzdignil. Bil je ranjki izvrsten pevec; petje, to mu je bilo največe veselje. Radi tega je bil tudi priljubljen vsem, ki so ga poznali. Temu je dokaz njegov krasen sprevod na pokopališče. Nedolžne deklice, belo oblečene, so nosile lepe vence z dolgimi traki. Pred njimi je stopala šolska mladež lepo uredjena, za njimi pa č. gospodje duhovniki, ki so tako lepo in mlo peli „miserere“, da mora človeka ganiti. Ob straneh krste so svetili mali fantki, za krsto pa so se pomikali žalujoči sorodniki in potem velika množica drugega ljudstva. Po maši smo zopet spremili ranjcega na pokopališče. Ko se je zagnila zemlja nad krsto, zapeli so gg. pevci lepo ubrano „Jamica tiha“. Koga bi pač ne ganil ta trenutek, ako pomisli, kolikerim je on peval nagrobnice in sedaj jo pojejo drugi njemu, ki je bil še-le na pragu v življenje. Tudi pred bišo so zapeli gg. pevci lepo „Nad zvezdami“. — Slava gg. pevcem kakor tudi vsem drugim, ki so pripomogli v to, da se je ranjcemu skazala tako lepo zadnja čast! Gg. sošolcem njegovim pa naj bode ranjki priporočen v molitev in blag spomin. R. I. P.

Na Blanci 6. maja [Izv. dop.] „Slovenski Narod“ je že prinesel vest, da je gospod Balant Sitar, občinski tajnik na Blanci pretekli petek umrl. Gospod Sitar je bil rojen v Teharjih, tajnikoval pa je na Blanci 22 let in sicer od začetka do konca samo slovenski. Da mu je slovensko uradovanje v razmerah preteklih 22 let proužročilo marsikako grenko uro, komu potreba še posebe dokazovati? A njegov značaj je ostal značaj, njegov smoter gotov, njegov izrek: „Poprej si roko odsekam, nego nemški uradujem“, postal je resnica.

Kjer je bila kaka volitev, kjer sta jezik in narod naš potrebovala zagovornika, tam je vselej Sitar povzdignil svoj glas, obema na korist.

Mi si drugega ne želimo, nego, da vsi tajniki slovenskih občin njega posnemajo.

Vsakako bode arhiv občine blanške veden spomin, da je že pred veliko leti tu bil mož, ki je vedel na nizkem svojem stolu postaviti se v vzgled svojim meddobnim in poznejim tovarišem!

Iz Logatca 9. maja. [Izv. dop.] Prvi dan, bila je nedelja, ko se je v Dolenjem Logatcu ustanovila biralnica poštne hranilnice, povabil je naš občepriljubljeni in spoštovani gospod župan in c. kr. poštar A. Mulley tukajšnje prebivalce, naj pridejo popoldne v šolske prostore, da se jim razjasni važnost in korist, kakor tudi poslovanje poštne hranilnice. Poklical je ta gospod, velik prijatelj in dobrotnik šole, tudi šolsko mladino tukajšnje dvorazredne ljudske šole k temu predavanju. Ko se je zbranej množici umevno o poštne hranilnicah potrebno povedalo, začel je gospod A. M. v začudenje a veliko veselje mladine navzočnim učencem in učenkam deliti poštne hranilne karte. Ko je vsak otrok imel karto v rokah, iznenadila nas je radodarnost tega gospoda še bolj, ko je iz zavitka vzel tudi marke ter začel taiste deliti pridnejšim otrokom. Kmalu je velika množica mladine (čez 30) prilepljevala podarjene marke na karto, in potem z veselimi obrazi hitela s polnimi kartami na pošto. Ondu bil ti je somenj, vsak bi imel prvi rad bukvice, in kateri jih je dobil — s kakim veseljem in tudi ponosom jih je nesel domov. Dalje obljubil je g. A. M. vsakemu otroku, kateri bode v enem mesecu uložil jedno hranilno karto, dati mu drugo brezplačno, kar otroci kaj pridno uporabljajo, in so menda do sedaj že čez 100 gld. v poštno hranilnico uložili.

Blagi dobrotnik postavil si je s tem lep spomenik pri mladini, katera se bode tega dneva čez leta in leta s hvaležnim srcem spominjala.

Domače stvari.

— (Vojaško odlikovanje.) Presvitli cesar podelil je v priznanje večletnega pohvalnega, posebno marljivega in uspešnega službovanja stotnikom prvega reda Frau Pfeifer-ju v bar. Kuhnovem peš-polku št. 17 in Teodorju Drenik-u v peš-polku št. 22 vojaški križec za zasluge. Stotnik Aleksander Skrem v peš-polku št. 26 pa je imenovan ritmajstrom in gardistom v prvej životnej straži arsijerov presvitile cesarice.

— (Ivan Turgenev), svetovno slavni ruski pisatelj, umrl je včeraj v Parizu; tako vsaj poroča „Triester Zeitung“ v telegramu, došlem jej po „Corr. Bureau“. Ker pa jednacega telegrama v nobenem drugem listu ne čitamo in tudi mi nobenega telegrama dobili nismo, dvomimo o istinitosti te vesti, srčno želeč, da se ne obistini.

— („Der höchste Spinat“.) Sekundarjem v deželni bolnici na mediciničnem oddelku imenovan je od deželnega odbora kranjskega gosp. dr. Eduard Hosilec. Gospod doktor je prvi žid, ki je nastavljen v deželno službo. Ako bodo gg. Dežman, dr. pl. Schrey in dr. Schaffer še dolgo zvonce nosili v deželnem odboru, omisliti bode treba „thoro“, da bodo v deželne službe imenovani židovi na njo prisegali, kajti na križ ne morejo.

— (Kanonikat v Olomuci.) namenjen v to izvoljenemu ljubljanskemu kanoniku pl. Premiersteinu, je izpraznjen. Bodoči deželni zbor kranjski bode tedaj imel oddati tudi sedanjí Premiersteinov kanonikat.

— (Deželni odbor v Trstu) naročil je trem odbornikom, da za bodoče deželnozbornsko zasedanje napravijo predlog o pravno- in državnoznanstveni fakulteti v Trstu.

— (Kranjsko obrtnijsko društvo) razpravljalo je v zadnjem dobro obiskanem mesečnem shodu o upeljavi normalnega delavnega časa in o praznovanji nedelj. Društveni tajnik g. M. Kunc razjasnjuje dotične vladne predloge. Razgovora o tej zadevi so se udeležili: predsednik g. Klein, tesarški mojster g. Bremc, kamnosek g. Čamernik, stavbeni mojster g. F. Zupančič, pekovski mojster g. Potočnik, kleparski mojster g. Noll in čevljarski mojster g. Žitnik. Vsi govorniki izjavili so, da upeljava normalnega delavnega časa, pri obstoječih razmerah, za malo obrt ni mogoča. Pač pa so vsi poudarjali in gorko pritrjevali praznovanju nedelj. Izjeme bi se imele uvesti za nujne slučaje. Resolucijo v tej zadevi naj izdela odbor in odpošlje tajniku obrtnega odseka v državnem zboru, gospodu Klunu. — Razgovarjalo se je potem o oddaji zgradbe dež. muzeja Rudolfinu in izrazilo se začudenje, da še sedaj, ko se ima v kratkem položiti temeljni kamen, ni bilo še nikakoršnega javnega razpisa za zidanje. Izrekla se je bojazen, da utegne sedanjí dež. odbor zadnje ure svojega vladanja uporabiti in oddati brevi manu, brez javnega razpisa, vse delo kranjske stavbene družbi, tako da za male obrtnike ne bode dosti ali celo nič kruha pri tej stavbi, akoravno se bode zidalo z denarji deželnih davkoplačevalcev in s prištedenimi novci delavnega kranjskega ljudstva, ki so uloženi v kranjske hranilnice.

— (Samomor.) Obesil se je danes zjutraj v Stepanji Vasi mož, poznat po imenu „Veliki branjevec“.

— (Nova poštna postaja) otvorila se je s 1. t. m. v Gomilskem nad Celjem.

— (Iz št. Jurja ob južnej železnici) se nam piše 9. maja: „Cesarjevič Rudolfovo sadjerejsko društvo za Spodnji Štajer“ si je, kakor zadnjič poročano, naročilo 20 tisoč divjakov, da bi moglo ustrezati naročbam, ker društvo še ne obstoji toliko časa, da bi si bilo moglo toliko lastnih drevesec vzgojiti; a ker je že pozno, dobilo jih je od naročenih 20 tisoč le 10 tisoč, pa tudi ta pedenj dolga drevesca neso takšna, da bi mogla ustrezati željam vseh p. n. udov in drugih prošnikov. — V društveni drevesnici je zdaj okoli 13 tisoč drevesec zasajenih in precej gredic pečkov usejanih; drevesa so se vé da vsa jako majhna, vendar je par tisoč že požlahtnjenih. — Prvi glavni zbor tega društva bo 20. t. m.

popoludne v št. Juriji; k temu zborovanju se vabijo prav uljudno udje in domoljubi od vseh krajev. —

(Občna zgodovina.) Spisal in založil Janez Jesenko. Prvi del: Stari vek. Drugi popravljeni natis. Cena 55 kr. V Ljubljani. Natisnila „Narodna Tiskarna“ 1883. Ta ravno kar dotiskana, 133 strani obsežna knjiga nam je posebno dobro došla, ker je prva izdava že razprodana in nam je drugi popravljeni natis živa potreba. Gosp. Jesenko je kot strokovnjak na posebno ugodnem glasu, tudi so po njem izdane šolske in druge knjige vsem slovenskim razumnikom tako dobro poznane, njegova pisava in razdelitev gradiva obče priljubljena, da bi bilo odveč, o tej novejši knjigi govoriti obširneje, ker se Jesenkovo delo samo dovolj hvali. Ako pomislimo, da je gosp. Jesenko razen omenjene knjige že izdal: Zemljepisno začetnico. Občni zemljepis. Mali občni zemljepis. Prirodnoznanstveni zemljepis. Občno zgodovino I., II. in III. del. Zemljepis za I. razred srednjih šol. Župnika Wakefieldskega in Cummins-ovega „Prižigalca“, tedaj vkupe že 11 knjig, ter da se že zopet stavi nova knjiga „Zemljepis za drugi in tretji razred srednjih šol“, moramo pač iz vsega srca želeči, da nam neumorni gospod pisatelj še dolgo vrsto let ostane čil in zdrav!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 10. maja. „Fremdenblatt“ poroča: Po posvetovanji „Conférence a quatre“ določena konvencija, zadevajoča zvezo vzhodnih železnic (v orijent) podpisala se je včeraj popoludne. Za Avstro-Ogersko podpisala sta Kalnoky in sekcijski načelnik Szögyenyi.

Pariz 9. maja. Pomorski minister izjavil je v komisiji, da se je jednemu batalijonu in trem gorskim baterijam dal ukaz, ukrcati se v Tonkin. Pismo predsednika Grévy-ja na kralja Tudac-a pravi, da se mora Francoska v Tonkinu nastaniti stalno, ker kralj ne more vzdržati varnosti. Kralj Rirei se pozivlja, da okupacije ne moti ter podpiše zapisnik, v katerem priznava francoski protektorat proti temu, da se mu jamči za celokupnost njegovih držav. Francoska vodila bode vnanje zadeve Anama, pobirala davke in uvela carine.

Naznanilo.

Velika skupna notranjska slavnost v Postojni v spomin 600 letne zveze slovenskih dežel z vlado Habsburško in ob jednom na prid matici „Narodnega doma“ v Ljubljani vršila se bode v nedeljo 9. septembra t. l.

Program, kateri se za časa primerno objavi, ostane do malega po obsegu kakor lani: govori, petje, loterija in ljudska veselica.

Ožji odbor notranjskih rodoljubov poseže koj v dotiko s p. n. udi širšega odbora zaradi razprodaje lozov, uredovanja dobijateljic in potrebne agitacije sploh.

Nadejamo se, da se povsod pomladi lanske prvotno zanimanje, da spet vsplamti stari ogenj za naše podjetje.

In s tem menimo buditi narodno zavest, utrjevati narodni ponos, podpirati vsestransko narodno samostalnost ter po tem koristiti duševno in gmotno milemu narodu slovenskemu!

Ožji odbor notranjskih rodoljubov.

Umrli so v Ljubljani:

8. maja: Viktor Schiffer, poštnega sluga sin, 1 leto, Florjanske ulice št. 32, za vodenico v glavi. — Anton baron Codelli-Fabnenfeld, graščak, 82 let, Turjaški trg št. 4, za oslabiljenjem moči v starosti.

V deželnej bolnici:

7. maja: Janez Jenko, dninar, 32 let, za plučno tuberkulozo.

8. maja: Ivana Polanc, kajzarjeva hči, 8 let, za šenom. — Jakob Prek, dninar, 56 let, za prisadom.

Tujci:

9. maja.

Pri Slonu: Streit z Dunaja. — Sairasd iz Trsta. — Jaschi iz Pulja.

Pri Mallé: Sigund z Dunaja. — Baroninja Kalchberg iz Gradca. — Pressburger z Dunaja. — Oesterreicher z Dunaja.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Meteorološko poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Srednje stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu zelo nizko, in sploh za 9-14 mm. nižje, kot srednje stanje celega leta; znašalo je namreč 726-16 mm., ter bilo vse dni podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 4-92 mm. pod normalom, je imel četrtek; najnižje, za 11-79 mm. pod normalom, nedelja; razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 7-87 mm. Tudi stanje sploh je bilo vselej podnormalno, in sicer najvišje, za 4-60 mm. pod normalom, v četrtek zjutraj; najnižje, za 14-47 mm. pod normalom, v nedeljo zjutraj; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 9-87 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 5-73 mm., je imela nedelja; najmanjši, za 0-60 mm., torek.

Thermometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 11-4° C., to je za 0-15° C. pod normalom, ter je bila v ponedeljek, petek in nedeljo nad, druge dni pa podnormalna. Najvišja, za 2-0° C. nad normalom, je bila srednja temperatura v ponedeljek; najnižja, za 1-4° C. pod normalom, v soboto; razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 3-4° C. Stanje sploh je bilo 7krat nad, 14krat pa podnormalno, in sicer najvišje, za 6-4° C. nad normalom, v petek opoludne; najnižje, za 4-2° C. pod normalom, v četrtek zjutraj; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 10-6° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 10-2° C., je imel petek; najmanjši, za 1-6° C., sobota.

Vetrovi pretečenega tedna so bili precej slabotni in tudi ne posebno spremenljivi. Največkrat, 9krat, je bil „jugozahod“, 6krat „brezvetrije“, po 2krat „zahod“ in „vzhod“, po 1krat „burja“ in „jugovzhod“.

Nebo je bilo največkrat, 17krat, „popolnoma oblačno“, 4krat pa „jasno“.

Vreme pretečenega tedna je bilo zelo nestanovitno; teden je imel šest deževnih dni, v katerih je palo vsega skupaj za 61.62 mm. mokrine.

Dunajska borza

dné 10. maja.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 65	kr.
Srebrna renta	79 „ 15	„
Zlata renta	99 „ 15	„
5% marcna renta	93 „ 20	„
Akcije narodne banke	840 „ —	„
Kreditne akcije	307 „ 10	„
London	119 „ 90	„
Srebro	— „ —	„
Napol.	9 „ 50 1/2	„
C. kr. cekini	5 „ 65	„
Nemške marke	58 „ 50	„
4% državne srečke iz l. 1854	119 „ 75	„
Državne srečke iz l. 1864	170 „ 50	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99 „ 10	„
Ogrska zlata renta 6%	120 „ 25	„
„ 4%	89 „ 20	„
„ papirna renta 5%	87 „ 65	„
5% štajerske zemljišče. odvez. oblig.	103 „ —	„
Dunava reg. srečke 5%	113 „ 75	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118 „ 25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	102 „ 90	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ —	„
Kreditne srečke	100 gld. 170	„
Rudolfove srečke	10 „ 19	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 115	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	217 „ 50	„

Zahvala.

Gospod Adolf Mulley, c. kr. poštar, župan in predsednik krajnega šolskega sveta v Dolenjem Logatcu, daroval je tukajšnji šolske mladini mnogo poštnih hranilnih kart in mark, za kar se v imenu obdarovanih najtoplejša zahvala izreka.

Vodstvo ljudske šole v Dolenjem Logatcu,

dné 8. maja 1883.

(315) A. Ribnikar, nadučitelj.

Vsem slovenskim pevcem!

Podpisani odbor pozivlja one p. n. gg. pevce naše domovine, ki bi mogli sodelovati pri serenadi, ki se bode pela v čast presvetlemu cesarju o Njegovem prihodu v Ljubljano in pri takratni ljudski veselici, naj se oglašé vsaj do 15. maja t. l., da vemo koliko odtisov pesni nam treba pripraviti. Kjer so Čitalnice ali druga narodna društva, je najbolje, da ona prevzemo ta nalog in nam javijo število posamičnih glasov.

V Ljubljani, 28. aprila 1883.

(286-3) Odbor čitalničnega pevskega zbora.

Naznanilo

za graščine in posestnike.

Kupujem

surovo maslo (butter)

pa le prve vrste in ga potrebujem vsaki teden 20 kil. Cena in način pošiljanja po pogodbi. (316-1)

J. Förderl, Ljubljana.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

je izšel in se dobiva Turgenjev roman: NOV. Preložil M. Mälovrh. Ml. 8°, 32 pol. Cena 70 kr.

Za nižjano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznanke knjige:

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal H. Revière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 15 kr.

Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za jeden zvezek 5 kr., za „Nov“ pa 10 kr.

Službo išče

30 let star mož, oženjen, slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi zmožen. Jamščine dá 1000 gld. Kdor dobro, stalno službo preskrbi, dobi 100 gld. — Pisma se prosí adresirati na upravništvo „Slovenskega Naroda“. (314-1)

! Priznanje !

! Proti bolečinam v glavi in želodci !

Gospodu lekarnarju Trnkoczy-ju v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Z veseljem Vam naznanjam, da so mi Vaše kri čistilne kugljice, škatljica po 21 kr., izredno dobro služile. Vročina, katero sem čutila po vsem telesu, potem hudi glavobol in sem ter tja napadajoča me mrzlica, sami nasledki zapretja in želodčnega katárja, poneshali so, hvala Bogu, po polnem, ko sem uživala Vaše kri čistilne kugljice, tako, da ljudje že pravijo, da sem veliko bolj zdrava videti.

Zahvaljevala se vam vnovič prav iskreno, Vas prosim, da mi pošljete za 1 gld. 5 kr. še jeden zavitek teh tako izvrstno delujočih kri čistilnih kugljic.

Pozdravlja Vas sem najudanejša

(43-5)

Lucija Šliber.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenje, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pljačo, črve, zoper boleznimi na vrani, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmied. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofjeji Loki: lekar Karol Fabiani.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besedo: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimajo teh znakov istinitosti, naj se zavrnejo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučaj tako najznanijo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148-87)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.